

จดหมายถึงบรรณาธิการ

มศว.สงขลา

๑๐ มกราคม ๓๑

เรียน บก.รัฐมิแล ที่นับถือ

ผมได้ติดตามอ่านวารสารรัฐมิแลมา ๒-๓ ปีแล้วครับ ขอชมว่าวารสารรัฐมิแลให้สาระเนื้อหาเกี่ยวกับภาคใต้เป็นอย่างดี และพิมพ์ออกมาอย่างสม่ำเสมอ ถึงจะล่าช้าไปบ้างก็ไม่เป็นไรครับ ให้อภัยกันได้ เพราะผู้จัดทำไม่ใช่ทำวารสารนี้เพียงอย่างเดียวที่ มศว.ก็เช่นเดียวกัน ผมและเพื่อน ๆ ขอเชียร์อาจารย์อย่างเต็มที่

อีกประการหนึ่งผมขอเรียนถามว่า นอกจากมอ.ผลิตวารสารรัฐมิแลแล้ว ยังผลิตวารสารที่น่าสนใจอีกไหมครับ กรุณาช่วยแนะนำให้ผมทราบบ้าง ขอขอบคุณมาเป็นอย่างสูง

ด้วยความนับถือ

“คนสงขลา”

ขอขอบคุณสำหรับยาหอม ผมยอมรับเกี่ยวกับความล่าช้า และความบกพร่องอื่นๆ เพราะหน่วยงานราชการก็คงมีปัญหาในการจัดทำที่คล้ายคลึงกัน พวกเราพยายามยึดหลักการที่วางไว้ และพยายามดำเนินการเท่าที่จะทำได้ครับ สำหรับวารสารที่หน่วยงานต่าง ๆ ใน มอ.ทั้ง ๒ วิทยาเขตก็มีหลายฉบับ โดยเฉพาะวารสารของคณะสาขาวิชาต่างๆ หรือของฝ่ายประชาสัมพันธ์ มอ.โดยตรง คุณลองติดต่อไปที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์คณะต่างๆ หรือฝ่ายประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยโดยตรง

มหาวิทยาลัยศิลปากร ทับแก้ว นครปฐม

๑๕ ม.ก. ๓๑

เรียน ผศ.ประพนธ์ เรื่องฉรงค์ ที่นับถือ

ดิฉันเป็นคนใต้ไปเป็นนักศึกษาอยู่ที่ทับแก้ว และได้อ่านรัฐมิแลมาหลายฉบับแล้ว ส่วนใหญ่น้องชายที่ปัดคานีส่งไปให้เป็นประจำ อ่านแล้วมีข้อเสนอแนะมาให้อาจารย์ทราบบ้าง คือ

๑. การแนะนำบุคคลสำคัญในท้องถิ่นอย่าได้ขาดตอนนะคะ เพราะบุคคลตามชนบทนั้นมีที่ที่น่าสนใจไม่น้อยทีเดียว ดิฉันอยากอ่านประวัติของศิลปินพื้นบ้าน หรือนักการศึกษาท้องถิ่น หวังว่าอาจารย์และคณะคงหาข้อมูลมาได้ไม่ยากนัก

๒. การเสนอปฏิทินข่าวภาคใต้นั้นเข้าที่ดี แต่ถ้าหยิบยกข่าวสำคัญในท้องถิ่นมาวิเคราะห์บ้าง จะดีไม่น้อยทีเดียว

๓. ดิฉันอยากให้อาจารย์นพรัตน์ เสนอเรื่องสาธุ ถึงแม้มีผู้อื่นเคยเขียนบ้างแต่ยังไม่จุใจเลยคะ

๔. การเสนอรายงานการวิจัยของอาจารย์ต่าง ๆ ดิฉันคิดว่าไม่ควรนำมาลงทั้งดุ้น ควรเรียบเรียงเป็นบทความที่อ่านง่าย ไม่ต้องตีความกันมาก เพราะบก.เคยบอกไว้ว่าทำรัฐมิแลเพื่อให้คนทั่วไปได้อ่าน ไม่ใช่ให้นักวิชาการอ่านกันเพียงกลุ่มเดียว

ดิฉันเสนอแนะมาเท่านี้ก่อนนะคะ ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่สละเวลาตอบจดหมายดิฉันทราบ

ด้วยความเคารพ

วิภาดา อมรรัตนกุล

๑. จะพยายามครับ ฉบับนี้ขอแนะนำพ่อพรหม แสงมณี นายช่างพื้นบ้าน

๒. ข้อเสนอของคุณตรงกับความคิดของผู้ควบคุมคอลัมน์ปฏิทินข่าวภาคใต้ คาดว่าฉบับหน้าคงมีบทความทำนองนี้เพิ่มขึ้น

๓. ขอเสนอ ดร.นพรัตน์ บำรุงรักษ์ นะครับ

๔. ผมเห็นด้วยทีเดียว

บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตปัตตานี
ที่ มอ.๘๕๕/๐๑๔ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑
เรียน บรรณาธิการวารสารภูมิแคว

ตามที่ท่านได้แจ้งความประสงค์ที่จะนำบท
คัดย่อวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตปัตตานี
มาตีพิมพ์ในวารสารภูมิแคว เพื่อเผยแพร่ให้ประชาชน
ทั่วไปได้ทราบนั้น บัณฑิตวิทยาลัยไม่ขัดข้อง พร้อม

กับหนังสือนี้ได้แนบบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา
ปริญญาโทมายังหน่วยงานของท่านด้วยแล้ว
จึงเรียนมาเพื่อทราบ

นายวิรัตน์ ธรรมาภรณ์
ฝ่ายวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย
ขอขอบคุณ ผมได้นำมาตีพิมพ์ในฉบับนี้
แล้วครับ

กริชประจำตระกูล

อนันต์ โอกฤษ

ตัวนคอเฮร์เป็นทายาทของตระกูลเจ้าเมือง
เมื่อก่อนอายุจะไม่มากนัก
แต่สุขภาพไม่ดีเลย
ตัวนคอเฮร์ต้องหยุดงานเพื่อรักษาตัว
แต่โรคหัวใจที่เป็นมาแต่เด็ก
ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น

ตัวนคอเฮร์จำต้องทยอยของเก่าในบ้าน

ออกมาขาย

เริ่มด้วยถ้วยชาม เครื่องลายคราม

เครื่องทองเหลือง

เครื่องเงิน

และเครื่องทองคำ

จนเหลือแต่กริชประจำตระกูล

กริชเล่มนั้น

เป็นกริชเก่าแก่

ด้ามงาช้างแกะสลักลวดลายลึกและวิจิตร

เป็นรูปอิเหนา

ตรงงอຍปากและตุ๊กตา

เลี่ยมด้วยทองคำ

บือดอเกาะที่เป็นปลอกหุ้มคอด้วย

ทำด้วยทองคำ นาก และเงิน

ที่ช่างโบราณช่างประดิษฐ์ลวดลายลึกลับซับซ้อน

ดากริช คือกริชเก่าแก่แบบมุขอิส

มีลายกันหอยวางเรียงรายคล้ายเม็ดสะต่อ

ถึงสามแถว

ห้อมล้อมด้วยลวดลายเส้นทองคำ เส้นนาก และเส้นเงิน
สลักกันสละสลวยตลอดตาทั้งสองด้าน
ที่ขอบดากริช

คือลายพื้นปลาถึงสามชั้น

และที่ตรงฐานคือรอยเท้าช้างกลมมนทั้งสองด้าน

เหนือขึ้นมาคืออักษรภาษาอาหรับตัวนูนอ่านได้ว่า

“อัลเลาะห์ มุฮัมมัด และลามอาลีฟ”

เล่ากันว่า

กริชนี้เป็นกริชพระราชทาน

สำหรับตำแหน่งที่ปรึกษาอาวุโสของเจ้าเมือง!

ตัวนคอเฮร์รู้อาการป่วยของตน

วันหนึ่ง จึงเรียกลูกชายคนโตวัยยี่สิบ

แล้วว่า...

“ตัวนคอเฮร์รัก

เจ้าเก็บรักษากริชนี้เอาไว้ให้จงดี

กริชนี้คือมรดกชิ้นสุดท้ายของเรา

สิ้นกริชนี้คือที่สิ้นสุดของตระกูลเรา

หวนของเจ้ารักมันปานชีวิต

ปู่ของเจ้ารักมันปานแก้วตา

และพ่อเองก็รักมันปานดวงใจ

ขอให้เจ้ารักมันดังชีวิต แก้วตา และดวงใจ”

ตัวนคอเฮร์รับคำ

แล้วจัดเก็บกริชไว้บนพานแก้วในตู้กระจก